

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. F. Ioannis Nider Ordinis Prædicatorum Theologi De Reformatione Religiosorum Libri Tres

Nider, Johannes

Antverpiæ, 1611

Sed quoniam ipse quadam Sixti IV. Bulla, tamquam tabulis obsignatis, imaginum illarum pictores & cultores premebat, neminem iam illa astringi ostendimus. §. 4.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45728](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45728)

typographum (vt aiunt) cameralem. Nam pridie Kalen. Maij sic habet: *Roma sanctæ Catharinæ Virginis. Hæc de ciuitate Senensi oriunda à Christo visibiliter annulo desponsata, dolorumq; eius & vulnerum particeps effecta, vitam ab omni mortali crimine duxit immunem.* Idem Martyrologium Chalographis datum est Salmanticæ an. 1579. præcedente iudicio, tum optimorû Patrum nostrorû Ioannis Gallo Salmantinæ Scholæ, vt appellant, Cathedratici, ac Petri Hernandez, qui Concilij Tridentini Theologi extitere, tû doctissimi viri Laurentij à Villauincenio Augustiniani, asserentis nihil non sanctum in eo contineri. Proculdubiò etiam atq; etiam bonus ille vir cogitare debuisset, cum nulli ab Ecclesia interdictum sit, ne hos libros legat, haud sibi licuisse Antonij opus damnare. In hoc tamen laudandus est, quòd nostris argumentis de sententia deductus, in frequentissima concione palinodia vsus fuit.

§. IV.

CONFIRMANDVM est igitur iam, quod de ipsarum imaginum cultoribus pictoribusq; sentimus: nimirum eos nullo ob id anathemate irretiri, nulla peccati labe contaminari, quia illud Sixti mandatum neminem

nem astringit. Cum autem Aristoteles, qui non minus docendi arte quam ingenti abundantia præstitit, doceat eos qui placitum aliquod stabiliendum suscipiunt; primum debere ostendere verum esse, ac deinde causas cur verum sit tradere: ostendam primum Sixti I V. edictum vires omnes amisisse; deinde, cur amiserit explicabo. Et quidem prorsus elanguisse hinc colligitur, quod qui anathematum indices edidere, nullam eius mentionem faciunt. non Cardinalis eruditissimus Caietanus, non Silvester Prietas Sacri palatij Magister, non Ioannes Tabienfis Inquisitor Bononiæ, non Bartholomæus Fumus hæreticorum apud Placentinos censor, non Petrus Martyr Coma Episcopus Elnensis, non denique Ioannes à Pedraza, qui omnes post Sixti mortem in sacris diis enumerandis nimij potius, quam parci fuerunt. Sed ne quisquam eos Ordinis sui amore astute hanc pontificiam legem reticuisse existimet, consulat doctorem egregium Martinum ab Azpilcueta in Enchiridio, Paulum à Palacios in scholiis ad Summā Caietani, Paulum Borgatium Episcopum Nemouicensem de censuris, Martinum Alphonsum à Viualdo in secunda parte Aurei Candelabri, ac Ioannem Baptistam Antonutium Augustinianum in Cathéchismo Archiepiscopa-

scopatus Neapolitani, & eam minimè reperiet. Sed cur obsecro in his auctoribus recensendis immoramur? nōne vel ipsi Minoritæ illam, quasi depressam iam, & dissipatam, præteriere, velut Angelus à Cluasio eiusdem Sixti Commissarius, Ioannes Baptista de Salis, qui etiam Sixto viuo scripsit, ac Pater Alcocerius in suo libello, quem appellat Confessionarium? Cui igitur in mentem veniet tot clarissimos viros in hac sola excommunicatione dormitasse, cū in aliis non modò singillatim recensendis, sed etiam explicandis, fuerint vigilantissimi?

Vim tamen huius argumenti expendamus. Etenim Robertus à Licio (qui, vt constat ex Concione quam in diui Bernardini laudē habuit, librum Concionū post sancti Bonauenturæ apotheosim, quæ in annum millesimum quadringentesimum octuagesimum secundum, edito scilicet iam illo Breui, inciderat, composuit) in Oratione de hac sanctissima Virgine, scribit non esse intolerabile ipsam illustrari signis in manibus atq; pedibus, si solū id fiat animo innuendi eam Redemptoris nostri dolores pertulisse, non tamen vt credatur eam perispicua & euidencia stigmata D. Francisci instar habuisse. Quo dicto statim multis argumentis probare contendit, id hoc sine haudqua-

D d

quam

quam fieri debere: cumque fortiùs ceteris omnibus potuisset desumere ex Sixti IV. decreto; ne tamen cupidè contra iustitiam pugnasse videretur, recens illud atque nouum, & quod maximè erat in promptu, siluit. quia videlicet intelligebat, nullis iam viribus pol- lere; fortè quia vel ab ipsomet Sixto durum iudicabatur. Accedit eòdem, quòd cum il- lis temporibus in vnum corpus coniceren- tur sacrae illæ sanctiones, quibus, quoniam extra antiquiora iuris volumina vagantur, Extrauagantium nomen impositum est, & postremus Pontifex, cuius Extrauagantes in illo referuntur, fuerit ipse Sixtus, vt patet ex quatuor illis quarum hæc sunt initia; *Cum præcelsa, Graue nimis, Quemadmodum ope- rosi, & tandem, Etsi Dominici*; hæc tamen quæ de stigmatibus agit, & omnibus illis, tertia dempta, antiquior est, reticetur: quia nimirum etiam viuentè videnteque Sixto, ac vt ego quidem reor volente, conciderat.

§. V.

CAUSAM verò ob quam antiquata fue- rit, nec iam quemquam obliget, etsi minimè teneat reddere; tamen ne quid præ- mittam, & quia id mea sponte promisi, liberaliter reddo, imò prodigè: cum non vnã tantum, verum septem in medium
pro-